

EELK KADRINA KATARIINA KOGUDUSE HÄÄLEKANDJA

ELULÄTE

veebuar 2026 nr 124

SÕNA

Jumal ütles: „Saagu valgus!“ Ja valgus sai.
1Ms 1:3

MÕTE

Valgus. Jumala esimene loomistegu. Aeg hakkas kulgema, ruum hakkas koolduma. Kuid kõik sai alguse valgusest. See loodi enne veel, kui valgusallikad. Valguset poleks elu. Valguset poleks midagi.

Vaimuvalguset poleks me inimesed. Selle endasse laadimise on Jumal jätanud meie enda hooleks. Tark Isa ei tee kõike oma laste eest ära, vaid jätab midagi ka meie teha.

PALVE

Hea Isa taevas! Hoia ja õnnista meie maad ja rahvast ning anna, et me ikka vaimuvalgust püüdleks Jeesuse Kristuse, meie Issanda läbi. Aamen

Su üle Jumal valvaku...

24 veebruaril 2026 tähistab Eesti oma 108 sünnipäeva. On see ühe väikese riigi jaoks väärikas vanus? Millal saab üks riik tugevaks ja väärikaks?

Riigivanem Konstantin Päts on tsiteerinud Jakob Hurta, öeldes: “Riigi ja rahva tugevus sõltub tema rahva tahtest. Saagem siis suureks mitte arvult, vaid vaimult!” Tõsi, meie riik ei saa küll kiidelda suure rahvaarvuga ja ka viimaste aastate madal sündivus on murettekitav, kuid eestlaslik vaim ei ole veel kaugeltki raugemas. Küllap sai sellest aru ka Päts, kui ta selle peaaegu, et loosungiks saanud lause ühes oma kõnes välja tõi.

Päts oli üks Eesti demokraatliku riigi rajajaid ja kaasamõtlejaid. Ta oli veebruaris 1918 rajatud Eesti Päästekomitee liige, emakeelse õigushariduse eest seisjaid, Eesti Ajutise Valitsuse I koosseisu esimees ja alates 1938 aastast Eesti Vabariigi esimene president.

Meil on mitmeidki põhjuseid olla uhked oma kristliku kultuuriruumi ja kaunite ning ajalooliste luteri kirikuhoonete eest. Nendeta ei kujutaks elu ettegi. Need kõrge torniga ehitised on kui maamärgid, tähised, mis ikka rahva vaimse hariduse pärast hoolt ja muret on kandnud. Siit ka üleskutse Elulähte lugejatele:

Kandke oma kodukogudusi sel vabariigi sünnipäeva eel ikka oma palvekätel ja südames! Siis on vaimult tugev nii riik kui ka selle inimesed. Palju õnne, armas isamaa!

Jumalateenistused toimuvad kirikus iga kuu 2. ja 4. pühapäeval algusega kl 11. Tere tulemast!

Skänni QR
ja toeta oma
kodukogudust
AITÄH!

XIII osa

Herbert Linnar oli ikka oma kasupoega mõistlikuks poisiks pidanud, noormeheks, kes mõtleb hoolikalt ja alles seejärel tegutseb. Seda enam, et poiss ise oli nii sissepoole elav. Kogu tunnetemaailm, kõik see oli sügaval, Lauri sees varjul. Naabrinaine Aime oli ikka Herbertile öelnud, et too kasupojal rohkem silma peal hoiaks. Selles vanuses olevat nad kõik nii mõjutatavad. Vähemasti nii arvas Aime ise. Ja kui naabrinaine juba nii ütles, siis temaga vaidlema hakata oli juba võimatu. Niisiis oli kunstnik nüüd teadlik Lauri salamõtetest, mis juba pikemat aega ehk noormehes alles kuju ja vormi hakkasid võtma. Aga, kunstnik, nagu Herbert oli, ei saanud ta sellest ikkagi aru, mis sund see Laurit nii kõvasti elus taga kihutas? Saab ju palju rahulikumalt. Nüüd istus kunstnikuhärra köögilaua taga ja mõtles, mida edasi teha. Muidugi võis ju ka ise Ploompuult nõu küsida, aga tema juba homme Ummelase Toivo matustele ei lähe. Ta lihtsalt ei armasta selliseid sündmusi! Herbert Linnar asetas küünarnukid lauaplaadile ja mõtles äkki ema Liso peale. Ta pilk püsis köögikapi ülemisel riivil oleval urnil, mis oli ikka veel maasse sängitamata. Siis mõtles ta taas Laurile. Kord, peale küünlapäeva, oli Lauri õhtul kojutulekuga kangesti hilja peale jäänud. Herbert ei saanud muud teha, kui aina oodata. Siis helistas ta veel nuppudega mobiiltelefonil Aimele ja Klaarikale, aga ei saanud nendele helistamistega ise sugugi targemaks. Lauri jõudis viimaks kell pool üksteist õhtul koju ja Herbert oli nii vihane, et ei suutnud kasupojaga järgmise päeva pealelõunani sõnakestki vestelda. Nüüd oli sellest sündmusest möödas rohkem kui aasta ja valu, mis Herberti südant koormas, tegi olemise kurvaks, rõhutuks.

Märtsikuu esimesed päevad olid jäänud selja taha ja härra Linnar teadis, et kasupoeg saabub kirikuõpetaja Ploompuu juurest täis enesekindlust ja mingit oma kõigutamatu tõde. Suurem jagu Lauri vanuseid noormehi poleks kirikuõpetaja jutule läinudki. Aga, näe tema läks ometi! Härra Linnar vaatas nende köök-toa aknast välja ja mõtles ainult kolmele asjale. Esiteks, kui tema kasupoeg nüüd mingi lollusega peaks hakkama saanud olema, ütleb ta Laurile, mida temast arvab.

Kirikuõpetaja juurde minek võis olla õige tegu, aga tema Herbert, oleks pidanud jutuajamisest rohkem teadlik olema. Ta oleks pidanud Lauri vestluse sisu Ploompuuga ette aimama või ehk natukenegi poissi mõjutada saama. Herbert ei saanud Ploompuu algorütmidest väga aru. Mida oli tol kirikuõpetajal tema kasupojale nii tähtsat ütelda, et seda juttu omavahel pidi aetama? See oli asi, mis tegi kunstnikuhärra väga rahutuks.

Härra Linnar tundis, et ta oli nagu ära tehtud. Mõtted kihutasid peas nagu kiirrong. Kolmas mõte, mida Herbert köögilaua taga mõtles, oli seotud eelkõige tema enesega. Kui nüüd ikka võtaks pintsli kätte ja hakkaks uuesti maailma. Kauneid loodusvaateid märtsiski küllaga leida ju võib.

Herbert Linnari unistuseks oli maalida männioksalt õhku tõusvat kassikakku, sest öökullidel olid tema arvates nii ilusad silmad, nii ilmvõõrad ja ometi kõikemõistvad.

“Noh, vaat, nüüd lähen oma mõtetega ju päris padrikusse! Et see poiss ei võinud mu vastu ka pisut avameelsem olla? Kord mõtleb ta üht, siis jälle teist! Täiesti Klaarikasse läinud, aga ise kõneleb veel, et mees peab mees olema.”

Herbret tõusis köögilaua tagant ja läks toatuhvlite sahnal diivani juurde. Liso mälestuseks sinna süüdatud küünal oli pea olematuks põlenud ja nüüd oli sellest järel vaid tilluke jupp. Kui juba uus küünal süüdata, siis võiks selle süütamisel ka surnud Toivole mõelda. Nii mõtles kunstnik.

Ta kobas kätega diivanilauakese all olevas sahtlis ja leidis sealt uue küünla. Ta süütas selle. Nii, nüüd jäi Laurit vaid koju oodata. Aga mida nad teineteisele ometi ütlevad? Kuidas on võimalik, et ometi koos elades, kasuisa ja poeg teineteisest nii võõrduvad? Kas on selle vastu mingisugust hingeravimit?

Järgneb...

Aromaatne rosmariin

Jeesuse elu ajal hinnati rosmariini kõrge toiteväärtusega maitsetaime ja ürdina. Aromaatne rosmariin onhuulõieliste sugukonda kuuluv poolpõõsane taim. Oma looduslikus kasvu keskkonnas, Kreeka saarel, kasvab aromaatne rosmariin suhteliselt kuival ja vähenõudlikul pinnasel. Rosmariin on igihaljas püsik. Õite värvid varieeruvad helesinisest kuni lillani. Aromaatsest rosmariinist on aretatud palju liike.

Piibli aegadel maitsestati aromaatse rosmariiniga paasatalle, mida iisraellased sõid koos teiste mörkjate ürtidega, et meenutada Egiptusest väljarändamist. Rosmariini õil usuti olevat mälu parandav, üldist toonust parandav, reipust toov toime.

Taim sisaldab vähesel määral tsinki ja mangaani, C, K ning B grupi vitamiine, kaalumi, samuti kroomi.

Aromaatsest kuivatatud ürdist tehtud tee ja tõmmis aitavad ülemiste hingamisteede viiruseid trotsida.

Tänapäeval kasvatatakse rosmariini ka aia ilukultuurina. Tema paljud head omadused vajavad siiski veel avastamist.

Ela õppimise tarvis ja õpi elamise tarvis

Eesti vanasõna